

Anyám képe.

Megint az élet szijjas ostorával
Arcúl csapott. Ó hogy sajog a seb!
Megint egy kinnal több s az életemből
Egy elfünt nappal újra kevesebb.

A könny, a kín, a bánat egyre több lesz
S míg gyűlnek, időm jaj, hogy elrohan.
Állok remegve. Szemlehúnynva nézek
Tompa aggyal és bódult-álmosan.

Csak egy-egy újabb vágás térít észre,
Mikor fájdalma agyvelőmbe csap.
Felszisszenek, de dacomat elmossa
Gyülölt nyűgzöm: bús langyos könnypatak.

Álomfertőzött vérem lomha tükrén
Csak egy arc csillan, szomorún ragyog.
— Anyám képe! — Jaj mért csak akkor látom,
Ha megkínzott, ha szomorú vagyok!

Hangay Sándor.

A szomorúság énekei.

Altató dal,

Már hív a párna, int a párna,
Én is lenyugszom nemsokára.
A lámpa fénye reszket, bágyad
És megvetették már az ágycat,
Puhára, lággra lágycat,
Én is lenyugszom. — Vetkezek.

Habos, fehér ágy, mint a fű
Édes álmokba ringató,
Puha ölet kínál felém,
De jó megbújni rejtekén.
Áldott kezek, édes kezek,
Kik megvetették. — Vetkezek.

Lehull ruhám s mint őszi kert
Állok, ha lombja porbavert,
Didergőn, fázva, meztelen.
A bánat árnya van velem.
S míg roskadón az ágyba nyom,
Végig nyúlik az ágyamon.

A lámpa fénye reszket, bágyad,
Karjába dől az éjszakának.
Vitorlát bont a képzelet,
Repülve száll a föld felett.
Két szem lecsuklik s tán örök
Álom virraszt szemem fölött.

Hangay Sándor.

